

Hol van már a délelőtt? a dél?
Hol az a rövidnadrágos fiú?
Hogy csivitelnek a madarak!
Ideje folytatni az utunkat,
mondjuk, fölfelé a Duna partján,
elállt a zápor, egy kis szél is fúj,
nemsokára beesteledik,
és mint egy gerendahasadékban,
feltűnik majd szemközt az égen
egy piros szalag.

Bertók László

VÉGIGMEGY RAJTAM, MINT A TŰ

Csak előmászott a tetű,
nyomja a csengőt, mosolyog,
várja, hogy örülni fogok,
hiszen meglepetésszerű.

S merthogy annyi a keserű,
s hogy akadtak pillanatok,
s ne is beszéljünk róla, hogy,
hogy vele együtt él a mű.

S mert ugyanonnan nő a fű,
s hogy éppen erre utazott,
s ha egyszer erre, itt vagyok,
végigmegy rajtam, mint a tű.

De éppen olyan gömbölyű,
szinte már nem is hagy nyomot.

EZ AZ INDIGÓS LIHEGÉS

Ez az indigós lihegés,
egyikről a másikra át,
ahogy lassacskán a szobát,
és mint a darálót a kés.

Ez a kilátszik a tömés,
de a fogai akkorák,
hogy nincs is étel, csak ha rág,
ez a szájában az egész.

Ez az intenzív soha és,
ezek a sehol se dumák,
ahogy oda lesz a világ,
s lüktet egymásban a kelés.

Ez a se a szív, se az ész,
ahogy csinálják a csodát.

Ó ÉN SZERETNÉM, HA SZERET

Költők költője, körbe kör,
kutya a farkát, kéz kezét,
mint holdvilágnál zsebtükör,
halottban az emlékezet.

Maradtam, ami lehetek,
ökör csordában egy ökör,
tudjuk egymásról, ki a leg,
kinek a képén több a bőr.

Valaki mindig ki-kitör,
s jön, hogy bikák meg tehének,
és önmagát csinálja föl,
de aztán többé ő se megy.

Ó én szeretném, ha szeret,
de bámulom csak messziről.

S HOGY A KÖZÖTT KÖZÖTT A KÖZ

S hogy a között között a köz,
s mindenütt a mellékesek,
s hogy napról napra keskenyebb,
s hogy csak a széle örökös,

s hogy mindig az egész ködöz,
s hogy asszonyok és gyerekek,
s hogy ők is, mert megáll a hegy,
és jön valami üstökös,

s hogy amíg beledögönyöz,
s hogy ordíthatok, üthetek,
és mintha egy kis szeletet,
s hogy a valóság, az közös,

s hogy nincs is, csak oda kötöz,
s hogy ez öl meg, a képzelet.

DŐL A TÁVCSŐBŐL A REMÉNY

Ott, ahol elhajlik a fény,
csillagok fekszenek hanyatt,
ott van a hiányzó anyag
a lyukas semmi közepén.

Dől a távcsőből a remény,
hogy akkor, hogy lám, hogy nocsak,
hogy tizenkettő egy tucat,
és idő csak, meg lelemény.

Nézem az eget, mintha én,
én fognám a sugarakat,
s hogy össze van, s hogy az a nap,
hogy melyik ág akad belém.

Hogy minden a másik felén,
csak innen viszi a huzat.